

SZ. MOLNÁR FERENC

Doxa-história

Mindenkinek szüksége lenne lazításra. Közhely, de igaz!

És ha minket Szalontay főtörzsnek hívnak, még inkább megtapasztalhatjuk az élet nedvének eme poshadását.

S hogy az állóvíz ne az legyen, ami, e célból fentebb nevezett Jancsink mindenre kész volt.

Először is elvégzett egy gyorsalpaló zsarutanfolyamot, amelynek időtartama – beleszámolva kétheti szabadságot is – 21 nap volt. Hétfő esténként, amikor párhuzamosan adták az Ensziájest a Kékfénnyel, szintén sokat tanult. A távirányító ilyenkor kapta a napi parancsok 99 százalékát. A sztárkopók technikáit elvesve Szalontay úgy döntött, neki is IQ-bajnok nyomozóvá kell válnia.

De mi után nyomozzon?

A válasz szerencsére nem sokáig okozott nagy fejtörést. Elég volt megnéznie a krimihétfő legutolsó sorozatát, és mint Zeusz agyából Athénéé, úgy pattant ki belőle az elhatározás: a nők ellen elkövetett bűncselekményeket fogja kutatni.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Jancsi a nők iránt különösen vonzódó lovag volt. A baj csak abban a csöppnyi tényben lakozott, hogy 2008-ban senki nem kért a Mikulástól egyetlen hús-vér Don Quijotét sem.

„Ettől függetlenül a nőket valakinek meg kell védenie ebben a modern, veszélyekkel terhes világban. Ha nem mástól, hát önmaguktól” – mialatt Jancsi ezen gondolkozott, nem engedte, hogy az agyműködés bármiféle jele kiüljön az arcára. Elégedetten nyugtázta a felsejlő lehetőséget: „Most aztán bevágódhatok a női nemnél!”

Már csak a módszer hiányzott.

Hetek, hónapok teltek el a megfelelő metodika keresésével. Agyának kerekei fáradhatatlanul kattogtak a megoldás felé. Néha ugyan elhallgattak, de csak azért, hogy hagyják a szomszédokat aludni.

Hogyan is kezdjen hozzá?

Jancsi rájött, hogy erre a kérdésre csak dörzsölt, minden hájjal megkent ember tud válaszolni. Más szóval: vagy egy ügyvéd, vagy egy alkoholista.

Mivel az utóbbi bérezése jutányosabbnak tűnt, a szomszédot választotta. Pityu bá' ugyanis rég megitta élete italának javát, s mivel a mondás szerint *in vino veritas* – ő tudta, mitől döglük a légy.

– A legtöbb ilyen lányt újsághirdetésekből árulják. Szégyen, hogy kihasználják őket. Az én időmben... – motyogta felvilágosításképpen, majd felhörpintette a potya egészét.

Az ily módon megokosított Szalontay útja egy bódéhoz vezetett, ahol megvásárolta a legtöbb apróhirdetéssel kecsgetető újságot, és bösz keresésbe kezdett. Félórás kutakodás után két hirdetés maradt a látókörében. Az egyik így szólt:

„Igényeid ismerem. Munkámra még nem volt panasz. Ha segítségre van szükséged, hívj (60336...)! A gyengébbik nem egy kreatív képviselője.”

A másikban ez állt:

„Jól tartott, arannyal ellátott Doxa babáimat megvételre kínálok, kortól függetlenül. Egyeztetés helyszíne: XY kávézó. Ideje: a koraesti órákban. Utóirat: keresd Karcsi bácsit!”

Jancsi ismét olyat tett, amit ritkán szokott: elkezdett gondolkodni. „Az első hirdetés munkáról szól – brrr! –, ezért a jelen álláspont szerint itt bárminemű bűntény megnyilvánulásának gyanúja megalapozatlan” – vélekedett.

Na de a másik!

Az már kezdettől fogva gyanús volt számára. „Babák – azaz lányok – megvételre, hát kell ennél több? Itt bizony súlyos vétség elkövetésének veszélye forog fent!

Civil ruhába öltözött, vette a kalapját, mert Mátyás királyhoz hasonlóan kilétét fel nem fedve akarta meglepni a „vén kujont”. Taxit rendelt, hogy mielőbb eljusson az XY kávézóhoz.

Amint belépett a terembe, az öreg „strici” egyből kiszúrta őt. „Adok én neked doxázást!” – dült-fült magában Jancsi, de persze, előbb példás polgári magatartással köszönt:

– Jó napot kívánok! Maga az a babaárus?

– Adjon Isten! Én volnék. Egyébként Keller Károly, de nyugodtan hívjál csak Karcsi bácsinak... Hát akkor ülünk le! – tette meg barátságos gesztusát az öregúr.

„Hehe, te biztosan ülni fogsz!” – somolygott befelé elégedetten a főtörzs. Fennhangon pedig közölte a tényállást:

– Az én nevem Szalontay János. Tudomásomra jutott, hogy Ön, K. Károly, lányokkal kereskedik!

– Rájuk nézve igencsak sértő a lány megnevezés. Jobb szeretem „babáknak” nevezni őket, mivel ezeket évtizedek óta gyűjtöm, éppen ezért nagyon kedvesek nekem – válaszolta az öreg.

– Azt meghiszem! Belőlük él... Mondja, mennyiért adja őket?

– Az attól függ...

– Mitől?

– Hogy melyiken mennyi az arany meg az ezüst. És hogy melyik hány éves, mert minél idősebb, annál inkább antik – ahogy úriemberek mondják –, tehát drágább.

– Öreg, én ezt nem éppen így mondanám! – ellenkezett Szalontay.

- Látom, te nem is vagy úriember – hangzott a frappáns válasz.
- Ha már úgyse vagyok úriember, akkor megkérdezhetem: melyik a legrégebbi

Doxája?

- A legrégebbi? Egyidős az 1906-os olimpiával, ugyanis arra csinálták.
- Csinálták, mi? Megrendelésre?!
- Ahogy mondja. Egyébként a jó minőségű Doxák mind svájci származásúak.

Onnét hozzák őket.

- Miért, itt nincs belőlük elég?
- Nincs. Látom, kezd megjönni az esze! – bólogatott az öreg.
- Miért nincs?
- Miért, miért! Azért, mert itt már kezdenek kimenni a divatból.
- Mit bolondozik, Öreg? Ezek mindig is voltak, meg lesznek is!
- Ezt biztosan azért mondja, mert sok Doxával volt már dolga – hangzott a

lényegyet firtató feltételezés.

- Mit képzelsz! Hogy merészel így pimaszkodni velem!
- Nem pimaszkodom. Csak azt mondom, az én portékámmal jól járnál,

fiatalúr.

- Persze, jól járnék. És a lánykák is mindig jól járnak, ugye?
- No, azért nem mindegyik. Egy-kettő az öregebbik fajtából nem mindig tudja ellátni a funkcióját.

- Akkor meg miért tartja őket?
- Azért, te nagyokos, mert így is értékesek, ahogy az előbb mondtam!
- Na-na, ne merjen így beszélni egy exkluzív személlyel!
- Bánom is én, ki vagy! Látom, hogy téged nem igazán érdekelnek az órák.
- Parancsol?! – kérdezte bambán a zsaru.
- Mondom: az órák – ismételte jócskán erélyesebb hangnemben az öreg. –

Talán baj van a hallásoddal?

- Maga főhülye! Miért hozta fel most az órákat? Megbolondult?
- Én nem, ez a baleset veled történt meg még akkor, mikor anyád a világra hozott! – vágta a főtörzs képébe csípős válaszát Keller úr. Aztán elmagyarázta, hogy a Doxa egy svájci óramárka.

Jancsi e hír hallatán nem tehetett mást, mentséget próbált találni baklövésére.

- Én sem vevő vagyok, hanem rendőr! – fedte fel kilétét.
- Igen? Hát akkor jól mondtad az előbb – tényleg hülye vagyok. Ellenkező esetben szóba se álltam volna veled. Isten hozott, kolléga!